

Bloemen voor Hitler

Leonard Cohen

Vertaling: Dirk Rommens

WAT IK HIER AAN HET DOEN BEN

Ik weet niet of de wereld gelogen heeft
Ik heb gelogen
Ik weet niet of de wereld samenzwoer tegen de liefde
Ik heb samengezworen tegen de liefde
De sfeer van foltering is geen troost
Ik heb gefolterd
Zelfs zonder de paddestoelwolk
zou ik toch gehaat hebben
Luister
Ik zou dezelfde dingen hebben gedaan
zelfs als er geen doden vielen
Ik wil niet behandeld worden als een dronkaard
onder de koude kraan van feiten
Ik weiger het universele alibi

Zoals een lege telefooncel 's nachts gepasseerd
en herinnerd
zoals spiegels in de lobby van een filmpaleis
enkel bekeken bij het buitenkomen
als een nymfomaan die duizenden bindt
tot vreemd broederschap
Ik wacht
tot elk van u opbiecht

IK WOU DOKTER WORDEN

De bekende dokter hield grootmoeders maag omhoog.
Kanker! Kanker! schreeuwde hij uit.
De operatiezaal viel plat.
Geen enkele stagiair had nog enige ambitie.

Kanker! Zij keken allen de andere kant op.
Zij dachten dat Kanker op zou springen
en hen zou grijpen. Ze haatten het zo dicht te staan.
Dit gebeurde in Vilna in de Medische School.

Niemand kon stil blijven zitten.
Zij zouden eens naast een Kanker kunnen zitten.
Kanker was aanwezig.
Kanker werd uit de fles gelaten.

Ik keek naar het bovenlicht.
Ik wou dokter worden.
Al de stagiairs spoedden zich naar buiten.
De bekende dokter hield de maag nog vast.

Hij was alleen met Kanker.
Kanker! Kanker! Kanker!
Het liet hem koud wie het al dan niet hoorde.
Het was zijn 87ste Kanker.

DE CONVENTIE VAN DE LADE

28 NOVEMBER 1961

Is er iets leger
dan de lade waarin
je vroeger opium bewaarde?
Wat een zwart-ogige Susan
onzichtbaar in een ordinair madeliefje
is mijn mooie keukenlade!
Wat een neus without gaten
is mijn kale houten lade!
Wat een mand zonder eieren!
Wat een plas without schildpad!
Mijn hand heeft de lade
als een rat verkend
in een experimentele doolhof.
Lezer, ik mag gerust zeggen
dat er geen leger lade is
in heel de Christenheid!

DE ONZICHTBARE KWAAL

Te koortsig om aan te dringen:
"Mijn wereld is terreur,"
hij bedekt zijn pols
en telt de oorlog af.

Zijn arm is niet verbrand
zijn vlees intact:
de getallen die hij leerde
van een filmhaspel.

Hij bedekt zijn pols
onder de tafel.
De dronkaards misten
zijn onzichtbare kwaal.

Een melodie zwelt aan.
Zijn huid is leeg!
Zijn kopje krijgt hij niet omhoog
Het lukt hem niet!het lukt hem niet!

Het koor groeit aan
Net als zijn zwijgen.
Niets, dat weet hij,
er valt niets te noteren.

OPIUM EN HITLER

Van verscheiden overtuigingen
de sprong - zo klonk het bevel
opium en Hitler
niet wakker maken, slaapwel

Een Negerin
van een eetlustig ras
bracht hem op de idee
dat hij niet blank was

Opium en Hitler
't stond zo vast als een muur
dat de wereld glas was.
Er was geen kuur

voor het geval
ontwapend als toen:
zijn staat verrees
op een verzworen zoen.

Eens een droom
gespijkerd aan de lucht
een zomerzon
die heet aan de hemel zucht.

...

Hij wou
de huid van geblinddoekte zinnen,
hij wou de
middag doen beginnen.

Een wet gebroken -
niets hield er stand bij.
De wereld was van was,
de zijne kneedde hij.

Nee! Hij knoeide
aan zijn dosis geschiedenis
De zon kwam vrij,
zijn vrouw dichtbij.

Verloren in de duisternis
zouden hun lichamen verder raken,
de Leider begon
zijn raciale toespraken

HET GEBRUIKT ONS!

Klim deze hoop op
door de camera aan de man gebracht:
wil je een schedel pakken, schat
voor bij de wijn, voor vannacht besteld?

Kun je een kap dragen,
eis deze verbranden voor u op
of is deze dood onbruikbaar
het vreemde en nieuwe lot?

In de gezichten van onze leiders
(ofschoon zij het verleden zouden
betreuren) kun je lezen hoe
zij van de Vrijheid houden?

In mijn eigen spiegel
stralen hun ogen af op mij:
mijn gezicht is van hen, mijn ogen
uitgebrand en vrij.

Nu hebben u, mijn liefste, en ik
deze hoop beklommen:
vanop deze hoogte huiveren we
nu zij de grenzen gommen.

Kus me met uw tanden
Alles is mogelijk onder de zon
fluisteren museumovens van
een oorlog die de Vrijheid won.

ERFSTUK

De folterscène speelde zich af onder een glazen bel
net zoals een dure klok beschermd zou worden.

Ik verwachtte bijna een gongslag
toen de tang werd gebruikt
en het lichaam schokte en viel flauw.

Allen waren heel klein en ze hadden roze wangen
en als ik een schreeuw van triomf of pijn had kunnen horen,
dan zou hij even klein zijn geweest als de mond die hem
voortbracht of als een enkele noot van een muziekdoos.

De bel van het toneel werd opgesteld
als een gigantische barokke parel
op een trouwring of een broche of een medaillon.

Ik weet dat je je naakt voelt, kleine schat.
Ik weet dat je het leven op het platteland haat
en kunt niet wachten tot de glinsterende tijdschriften
elke week of elke maand aankomen.

Kijk nog eens naar je grootmoeders huis.
Ergens ligt een erfstuk.

AL WAT ER TE WETEN IS OVER ADOLPH EICHMANN

OGEN: Gemiddeld
HAAR: Gemiddeld
GEWICHT: Gemiddeld
LENGTE: Gemiddeld
SPECIALE KENMERKEN: Geen
AANTAL VINGERS: Tien
AANTAL TENEN: Tien
INTELLIGENTIE: Gemiddeld

Wat had u verwacht?

Klauwen?

Te grote snijtanden?

Groen speeksel?

Gekheid?

HEMEL

De groten gaan voorbij
zij gaan voorbij zonder iets aan te raken
zij gaan voorbij zonder kijken
elkeen in hun eigen plezier
elkeen in hun eigen vuur
Van elkaar
zij hebben niets nodig
zij hebben de diepste nood
De groten gaan voorbij

Vastgelegd in een veelvoudige hemel
ingelegd in een eindeloos gelach
zij passeren
als sterren van verschillende seizoenen
als meteoren van verschillende eeuwen

Vuur onverminderd
door het voorbijgaand vuur
gelach niet weggeteerd
door de troost
zij gaan elkaar voorbij
zonder aan te raken zonder te kijken
willen alleen maar weten
de groten gaan voorbij

HITLER

Laat hem nu maar met de geschiedenis gaan slapen,
het echte skelet stinkend naar benzine,
de Mutt-en-Jeff trawanten naast hem:
laat ze slapen tussen onze dierbare papavers.

Kaders van de SS worden wakker in onze geesten
waar ze begonnen vooraleer we hen rantsoeneerden
dat werkelijk leeg koninkrijk bevolken wij
met de schaduwen die onze innerlijke vrede storen.

Een tijdje weerstonden we aan de zilver-zwarte auto's
voorbijdeinend in een trage parade doorheen het brein.
We proppen de microfoons vol met oude chaotische bloe-
men uit een bed dat zichzelf vlug tot uitputting brengt.

Het doet er niet toe. Zij verschijnen als papavers
naast de grafstenen en bibliotheken van de echte wereld.
Het onmetelijke plan van de leider, de schuine kant van zijn
kin lijken buitensporig vertrouwd met vredige gedachten.

DE MISLUKKING VAN EEN ONVERGANKELIJK LEVEN

De handelaar-in-pijn kwam thuis
na een zware dag van folteringen.

Hij kwam thuis met zijn tang.
Hij zette zijn zwarte zak neer.

Zijn vrouw raakte een gevoelige plek
en een schreeuw voordien nooit gehoord.

Hij bekeek haar echte leven in Dachau,
wist dat zijn loopbaan op de klippen liep.

Viel er nog iets anders te verzinnen?
Hij verkocht zijn zak en tang,

ging in de vernieling. Een man moet in staat zijn
iets voor zijn vrouw te versieren.

WIELEN, VUURWOLKEN

Ik schoot mijn ogen doorheen de laden van uw lege
doodskisten,

Ik was getrouw.

Ik was iemand die zijn hoofd uitstak.

DE MUZIEK KROOP BIJ ONS

Ik wou de bedrijfsleiding
er op wijzen
dat de drankjes waterig zijn
en het afrekenmeisje met de muts
heeft syfilis
en het orkestje is samengesteld
uit oud-SS-monsters
Hoe dan ook aangezien het
de dag voor nieuwjaar is
en ik lipkanker heb
zal ik mijn
papieren hoedje zetten op mijn
hersenschudding en gaan dansen

HYDRA 1960

Alles wat beweegt is wit,
een zeemeeuw, een golf, een zeil
en beweegt te zuiver om na te bootsen.
Verniel de pijn.

Doe niet alsof je berust.
Vertroosting werd nooit,
zal nooit worden gekust. Pijn
kan niet zo licht compromitteren.

Voeg geweld toe aan pijn,
verniel het makkelijk inzicht,
de voor de hand liggende waarschuwing, geef water
aan diegenen die zouden moeten branden.

Deze zijn meedogenloos: hanengekraai,
gebleekte geitenschedel.
Ontleedmesses worden gekweekt met klaprozen
als je ze echt rood ziet.

KONINGIN VICTORIA EN IK

Koningin Victoria

mijn vader en al zijn tabak hielden van u

Ik hou ook van u in alle uw vormen

de slanke niet mooie maagd die iedereen wou wippen

de witte figuur vlottend te midden van Germaanse baarden

de stoute gouvernante van de enorme roze landkaarten

de eenzame huilebalk van een prins

Koningin Victoria

Ik heb het koud en ik ben druilerig

Ik ben vies als een glazen dak in een station

Ik voel me als een lege expo van ijzeren afgietsels

Ik wil versieringen op alles en nog wat

omdat mijn liefde vergaan is met de andere jongens

Koningin Victoria

hebt u een straf onder het witte kant

wilt u kortaf zijn met haar

en doe haar bijbeltjes lezen

wilt u haar lijfelijk straffen met een mechanisch corset

Ik wil haar puur als macht

Ik wil haar huid lichtjes muf van onderrokken

wilt u de makkelijke bidets uit haar hoofd wassen

Koningin Victoria

Ik ben niet zo erg gevoed door moderne liefde

Wilt u in mijn leven komen

met uw verdriet en uw zwarte rijtuigen

en uw perfect geheugen

Koning Victoria

De 20ste eeuw hoort u en mij toe

Laten we twee strenge reuzen zijn

(niettemin eenzaam door ons samenzijn)

die testbuizen ontkleuren in de hallen van de wetenschap

IK WIST HET NET

Ik wist het net

Ik wist waarom ik je moest bedanken

Ik zag de machtige regerende mannen in zwarte pakken

Ik zag ze ongekleed

in de armen van de jonge maîtresses

de mannen naakter dan de naakte vrouwen

de mannen stil aan het huilen

Nee dat is het niet

Ik vergeet waarom ik je moet danken

wat betekent dat ik achter blijf met alleen verlangen

Hoe oud ben je

Hou je van je dijen

Ik wist het net

Ik had een reden waarom ik de foto

van je mond mijn gesprek laat vernielen

Er is iets op de radio

de laatste noot van een Mexicaans lied

Ik zag dat de muzikanten uitbetaald werden

zij zijn zelfs niet verrast

zij wisten dat het enkel hun werk was

Nu ben ik het compleet verloren

Veel mensen denken dat je mooi bent

Wat vind ik daarvan

Ik voel er niks voor

Ik had een schitterende reden om je niet louter
het hof te maken

Ik was intiem met de kranten

...

Ik zag geheime overeenkomsten op hoog niveau
Ik zag mannen die hielden van hun mondaine wereld
ook al hadden ze door
grote elektrische telescopen gekeken
toch dachten ze dat hun mondaine wereld ernstig was
niet alleen een hobby een smaak of argeloze aanstellerij
zij dachten dat de kosmos luisterde
Plotseling werd ik angstig
een van hun obscure voorschriften
kon ons van elkaar scheiden
Ik was klaar om vergiffenis te vragen
Nu ben ik aan het stadium van vernedering
Ik weet niet meer waarom ik dit begon
Ik wou over je ogen praten
Ik weet niks van je ogen
en je hebt opgemerkt hoe weinig ik weet
Ik wil je ergens veilig
ver van de hoge posten brengen
Ik zal je later bestuderen
Velen willen stilletjes naast je uithuilen

4 juli 1963

DE WEG TERUG

Maar ik ben niet verloren
net zo min als bladeren verloren zijn
of begraven vazen
Dit is niet het goeie moment
Ik zou je alleen van gedacht doen veranderen

Ik weet het dat je mij verrader moet noemen
omdat ik mijn bloed heb verspild
in doelloze liefde
en je hebt gelijk
Bloed als dit
heeft nooit een millimeter van een ster gewonnen

Je weet hoe je mij moet noemen
alhoewel nu zo'n geluid
alleen de lucht zou verwarren
Niemand van ons kan de passen
vergeten van onze dans
de woorden die je uitstrekke
om me uit het stof te halen

Ja, ik verlang naar jou
niet enkel zoals een blad naar het weer verlangt
of een vaas naar handen
maar met een smal menselijk verlangen
dat een man alle veldslagen weigert
tenzij de zijne

Ik wacht op jou op een
onvoorziene plek tijdens jouw reis
als de geroeste sleutel

BIJ HET HOREN VAN EEN LANG NIET UITGESPROKEN NAAM

Luister naar de verhalen verteld
door mannen over verleden jaar
alsof ze over hier verhaalden
maar ze gebeurden daar

Luister naar een naam
zo privé dat het kan branden
als het luidop gezegd wordt
houd het dus aan banden

De geschiedenis is een spuitje
om mensen in slaap te wiegen
ingewreven met het vergift
van allen die ze niet beliegen

Een naam die jou redde
heeft een smaak zo naar
maakt aanspraak op een vreemd lichaam
ingevroren in de rest van 't vorig jaar

En wat als het leven draalt
terwijl men monumenten zet
dan bewijkt zijn laatste gefluister
in letters in goud gezet

...

Maar het schreeuwen van gesmoorde rijpheid
geselt me op mijn knieën neer
In val mee met de vallende sneeuw
in de zee - keer op keer.

Ik heb met de jagers honger
en ik ben even kwiek
en ik ben met de gejaagde
zacht en naakt en energiek

Ik ben met de huizen
die wegspoelen in de regen
en laat geen tanden van zuilen
om ze weer bijeen te vegen

Laat de mannen namen verdoven
schraap winden bij elkaar die blazen
luister naar de verhalen
die je nooit zullen verbazen

En weten is genoeg van waar
deze bergen komen
waar nooit iets eeuwigs blijft
huizen muren of bomen

STIJL

Ik geloof de radiozenders
van Rusland of Amerika niet
maar ik hou van de muziek en ik hou van
de plechtige Europese stemmen die jazz aankondigen
Ik geloof niet in opium en geld
hoewel ze moeilijk te krijgen zijn
en bestraft worden met lange zinnen
Ik geloof niet in liefde
in het midden van mijn slavernij ik
geloof niet
dat ik als man in mijn huis zit
op een boomloos eiland van Argolis
Ik zal het gras van mijn moeders gazon vergeten
Ik weet het
Ik zal het oud telefoonnummer niet meer weten
Fitzroy zeven acht twee nul
Ik zal mijn stijl vergeten
ik zal geen stijl hebben
Ik hoor honderd mijlen van hongerige statistieken
en het vroegere klare water dat de rotsen eet
ik hoor de bellen van de etende muil dieren
Ik hoor de bloemen die de nacht eten
onder hun schaapskooien

...

Nu plant een haan met een scheermes
de bloederziekte een diepe snede dwars doorheen
de zachte zwarte hemel
en nu weet ik zeker
dat ik mijn stijl zal vergeten
Misschien zal een geest opengaan in deze wereld
misschien zal een hart regen vangen
Niets zal genezen en niets zal bevriezen
maar misschien zal een hart regen vangen
Amerika zal geen stijl hebben
Rusland zal geen stijl hebben
Het gebeurt in het achtentwintigste jaar
van mijn aandacht
Ik weet niet wat er zal worden
van de muildieren met hun vrouwenogen
of het vroegere klare water
of van de reuzenhaan
De gulzige vroege-morgenradio eet
de regering een na een de talen
de papavervelden een na een
Verder dan de genummerde strook
ontwikkelt zich een stilte voor elke stijl
voor de stijl waar ik aan werkte
een uiterlijke stilte als de ruimte
tussen insecten in een zwerm
elektrisch niet herinnerend
en het is naar ons gericht
(ik ben slaperig en angstig)
het komt ons toe broeders

VERMOMMINGEN

Het spijt me dat de rijke man moet gaan
en dat zijn huis een hospitaal is geworden
Ik hield van zijn wijn, zijn minachtende bedienden,
zijn tien jaar oude plechtigheden.
Ik hield van zijn auto die hij als een slakkenhuis overal
droeg, en ik hield van zijn vrouw,
de uren die zij stak in haar huid,
de melk, de lust, de industrieën
die in dienst stonden van haar gelaatskleur
Ik hield van zijn zoon die er Brits uitzag
maar die Amerikaanse ambities had
en laat het woord aristocraat hem gerust stellen
zoals een gratie tijdens Kennedy's bewind
Ik hield van de rijke man: ik heb er een hekel aan
te zien dat mijn seizoensticket voor de Opera
in het bad valt voor de operaliefhebbers.

Het spijt me dat de oude werker moet gaan
hij die me 'meneer' noemde toen ik twaalf was
en 'sir' toen ik twintig was
die tegen mij in studeerde in obscure socialistische
clubs tijdens ontmoetingen in restaurants.
Ik hield van de machine die hij kende als zijn vrouw d'r
lichaam
ik hield van zijn vrouw die bankiers opleidde
in een ondergrondse provisiekamer
en die nooit haar ambitie verloor in keramiek.

...

Ik hield van zijn kinderen die debatteerden
en de eersten waren in de McGill universiteit.
Vaarwel vroegere winnaar van het gouden horloge
al uw complexe loyauteiten
moeten nu geboren worden door patriotten met één gezicht

Vaarwel verslaafde vrienden van Noord Ooster Lunch
circa 1948, jullie lepels die niet
van Zweeds roestvrij staal waren, hadden dezelfde kleur
als de gehamsterde gespen en haken
van de afgedankte besmeurde therapeutische corsetten.
Ik hield van je woordspelingen over de sneeuw
ook al duurden ze de volle zeven-maand
Montrealwinter. Ga je memoires
schrijven voor het Psychedelisch Tijdschrift.

Vaarwel vrienden van de seks van Beaver Pond
die droomden zich te laten aftrekken
door elektrische melkmachines.
Jullie hadden geen Canadese Raad.
Jullie hadden geen open jongetjes
met een pennemes.
Ik hield van jullie verklaring aan de pers:
'Ik denk niet dat hij er iets op tegen had.'
Vaarwel welbespraakte monsters
Abbott en Costello hebben Frankenstein ontmoet.

Het spijt me dat de samenzweerders moeten gaan
diegenen die me bang maakten door me
een lijst van al mijn familieleden toonden
Ik hield van de manier waarop zij recht pleegden
over Genghis Khan. Zij hielden van mij omdat
ik hen vertelde dat de baardjes
hen klokkenluiders van de dood voor Lenin maakten

...

De bommen ontploften in Westmount
en nu zijn ze beschaamd
als een succesrijke openhartige Schopenhauer-volgeling
diens kamergenoot zelfmoord pleegde.
Plotseling maken ze nu allemaal films.
Er is niemand die ik op een koffie wou tracteren.

Ik verwelkomde het onveranderlijke:
de gecompromitteerde mannen in publieke zalen
vergeetachtig als Hassidims
die geloven dat zij iemand anders zijn.
Bravo! Abelard, viva! Rockefeller,
neem deze broodjes, Napoleon,
hoera! bedrogen Gravin,
Lang leve uw chronische eigen misbruiken!
uw monotheïsten!
uw vertrouwelingen van het Absolute
zuigend aan cirkels!

U allen zijn mijn troost
als ik de bijenkorf onder de ogen zie
als ik mijn stijl te schande maak
als ik mijn natuur ruw maak
als ik grappen uitvind
als ik mijn kouseband optrek
als ik verantwoordelijkheid aanvaard.

U troost me
onverbeterlijke verraders van uzelf
als ik het fatsoen verwelkom
en mijn geest breng
als een promiscuë airhostess
die parachutes uitdeelt tijdens een neuslanding
zorg ervoor dat mijn geslachte geest
op de feiten afgaat.

KERSENBOOMGAARDEN

Canada er staan u enkele oorlogen te wachten
bedreigingen
gescheurde vlaggen
de erfenis is niet genoeg

Uit wilde ideeën moeten onder de hamer
gezichten gesmeed worden

Brievenbussen zullen ontploffen
in de kersenboomgaarden
en iemand zal voor altijd wachten
op de forse cheque van zijn grootvader

Uit mijn diepzinnig café bewaak ik de stille sneeuwvelden
als een U.S. -promotor
van een nieuwe plastic sneeuwschoen
uitkijkend naar een bewegend stipje
een troika misschien
een balling
een ijskouwe profeet
een Indiaanse opstand
een brandend weerstation

Er ligt een verhaal te rapen jongens
Canada zoudt u niet enkele folksongs kunnen brengen
over vrijheid en dood

TRAMS

Zag u de trams
passeren zoals voorheen
langs de St.-Katrienstraat?
Gouden trams
voorbijgaand onder een betraande
Tempel van het Hart
waar de krukken hangen
als catatonisch aangedreven twijgjes.
Een magere jonge priester
vouwt zijn zaad in een kleenex
zijn gezicht gloeit
in het voorbijgaand goud
als de wereld terugkeert.
Een mooie bende verzamelt de burgerij
in zijn krampen
als het verleden er opnieuw is
in de vorm van gouden trams.
Ik draag een spandoek:
'Het Verleden is Perfect.'
Mijn kleine nichtje
die niet gelooft
in onze religieuze bestemming
drijft heerlijk op mijn heimwee.
De trams maken een révérence
om de hoek.
Knalbonbons en nachtvlinders
druppelen van hun nederige draden.

NIETS KAN IK VERLIEZEN

Toen ik mijn vaders huis verliet
stond de zon halfweg aan de horizon,
mijn vader bracht ze naar mijn kin,
als een boterbloem uit ons gazon.

Mijn vader was een echt slangevel,
een tovenaer, grappenmaker, leugenaar,
maar zijn beste truc van allemaal:
in het vuur, als afscheid, kusten wij elkaar.

Een mijl boven Niagara Falls
bracht een duif mij de boodschap
van zijn dood. Ik miste geen stap,
er is niets wat ik kan verliezen.

Morgen zal ik een truc bedenken
die ik niet ken, vanavond noch vannacht,
de wind, de mast zal het vertellen
en het verblindend licht, zo zacht.

HET VOORTUINGAZON

De sneeuw viel
over mijn pennenmes.
Er was een film
in de open haard
De appels waren verpakt
in acht jaar oud blond haar
Verhongerend en vuil
de dochter van de conciërge
kwam nooit langs in november
om uit haar zachte spleet
op het grint te plassen

Eéns ga ik terug als
mijn huid afgeworpen is
De olmbladeren vallen
op mijn pijl en boog
Het snoepgoed verpietert
en de scoutskalenders
staan in lichtelaaie

Mijn ouwe moeder
zit in haar Cadillac
ze lacht haar Donaulach
als ik haar vertel dat wij
al de wormen bezitten
onder ons voortuingazon

Roest roest roest
op de motoren van liefde en tijd

DE WIJDE WERELD

De wijde wereld zal over deze boerderij
alles ontdekken
de wijde wereld zal leren
de details die ik
in de bajes uitwerkte

En jouw merkwaardig leven met mij
zal zo vaak verteld worden
dat niemand zal geloven
dat je zo oud werd

DE LIJSTEN

Gebombardeerd door Milky Way
ingeënt door een grijns van wolken
de hersenen afgesneden door het boorgat van de maan
viel hij in een hoop
wat vrouwengeur
over zijn gezicht uitgesmeerd
een plan voor de Sociale Zekerheid
roestend in een broeksmanchet

Van vijf tot zeven
behandelden grote bomen hem
de mist zwierf als een wacht
Toen begon het opnieuw
de zon stak een wapen in zijn mond
de wind begon hem te stropen
Geef het Plan op geef het Plan op
weerkaatstend tussen zijn schaar

De vrouwen die hem verkozen hadden
voerden erotische gymnastiek op
boven de effectenverslagen
van zijn faam en die van elke held

Uit de hoek van zijn gevulde oog
geëtt in slecht metaal
onder zijn letter van het alfabet
zag hij duidelijk zijn kleine naam

Toen schoof een museum als een schop
onder zijn overblijfselen

BELOFTE

Je blonde haar
is hoe ik leef -
verpulverd door het licht!

De afdruk van je mond
is de geboorteplek
op mijn kracht.

Van jou te houden
is het beleven
van mijn ideaal dagboek

dat ik mijn lichaam
beloofd heb
nooit te zullen schrijven!

VOOR E.J.P.

Eens geloofde ik dat een enkele regel
in een Chinees gedicht voor altijd
kon veranderen hoe bloesems vallen
en dat de maan zelf klom op
het verdriet van kort maar krachtig
wenende mannen reizend naar de glazen wijn
Ik dacht dat de invasies van kraaien begonnen waren
die naar een skelet pikken
gezaaide en verweerde dynastieën
om de taal van een mooi klaaglied te dienen
Ik dacht dat gouverneurs hun leven eindigden
als zoet bedronken monniken
die de klok lazen in de regen en de kaarsen
aangeleerd door de bedevaart van een insect
op het blad - dat alles
dus kan men een perfecte brief van een balling
zenden naar een zeer ouwe vriend aan huis

Ik koos een eenzaam land
zat op zwart zaad door de liefde
verachtte de broederschap van de oorlog
Ik polijste mijn tong tegen de puimstenen maan
liet mijn ziel drijven in kersenwijn
een geurende staatsiesloep voor de Heren van het
Geheugen

om naar te smachten om van te drinken om uit
hun voorraad kracht te fluisteren
zoals bij de mist langs de oever
hun meisjes hun kracht nog gehoorzamen
zoals klokken voor altijd wonden slaan
Ik wachtte tot mijn tong pijn deed

Bruine bloembladen draaien als vuur rond mijn gedichten
Ik wilde ze naar de sterren brengen maar
als regenbogen kromden ze af
voor ze de wereld in tweeën zaagden
Wie kan de paden in de diepe ravijnen volgen
die het vee te laat gesneden heeft
dolend van grasland tot feestmalen
Laag op laag herfstbladeren
worden weggeveegd
iets vergeet ons compleet